

Bille: I Anledning af Endringsforslaget under Nr. 1, som vedrører Dampskibsfarten mellem Kjøbenhavn og Island, vil jeg gjerne gjøre nogle Bemærkninger, som jeg skal tillade mig at henstille til den erede Indenrigsministers Overveelse. Hvorledes Postdampskibsfarten hensigtsmæssigt skal ordnes mellem Island og Danmark, eller jeg kan vel sige mellem Island og hele det øvrige Europa, er et Spørgsmaal, hvorom det selvfølgelig for os herne er meget vanskeligt at have nogen sikker og begrundet Mening, da Spørgsmaalets Besvarelse maa afhænge ikke alene af de eiendommelige Forhold, hvorunder Befaringen af Island sker, men tillige af et Hensyn til, hvorledes Islands forskjellige Interesser bedst ville blive repræsenterede. Der er imidlertid en Side af Sagen, som det synes, at vi maa have en særlig Interesse for og nogen Indsigt i, og ihvorvel den paagældende Dampskibsfarts detaillerede Ordning kan af Indenrigsministeren være henvist til Justitsministeren som særlig Minister for Island, saa er der ligeledes en Side ved Sagen, som vort eget Postvesen, hvis Hoved jo Indenrigsministeren er, dog vistnok burde tage under sin beskyttende Haand. Der er vistnok en Tilbøielighed paa Island til at ville benytte Dampskibsfarten for meget i de rent lokale Interessers Navn, og derimod at se bort fra det, der forekommer os at være det væsentligste, nemlig Islands Forbindelse med det øvrige Europa og særlig Danmark. Det antages temmelig almindelig, at man paa Island gjør sig store Illusioner om Betydningen af den lokale Trafik, som skulde finde Sted ved at Dampskibet søllede omkring Den, idet nemlig Udvekslingsgenstandene mellem de forskjellige Egne paa Island here saa overordentlig saa, at der er meget Lidt at føre fra den ene Haand til den anden, og Personfrekventens er ligeledes, i al Fald endnu, meget ringe. Smidertid sit dette nu være, som det vilde, hvis man ikke paa en, som det forekommer mig, meget uheldig Maade havde knyttet Dampskibsfarten mellem Island og Danmark til en lokal Fart paa Island, idet man nemlig har for langt fra Althingets Side, at afskillige af de Dampskibe, som besørge Forbindelsen til og fra Reykjavik, skulle udføre denne Fart ved at gaa omkring hele Den. Der er omdelt til forskjellige Medlemmer af Thinget, og jeg har som Medlem af Finantsudvalget ogsaa modtaget et lille Skrift, som handler om dette Spørgsmaal om Postforbindelsen med Island, og hvori der oplyses, hvilken overordentlig stor Forfintelse der vil indtræde i Dampskibsfarten fra Reykjavik til Kjøbenhavn eller fra Kjøbenhavn til Reykjavik, naar man vil lade Dampskibet gaa disse høist mærkelige Veie omkring hele Island. Det vil medføre en Forlængelse af Turen fra 4 Uger til 7 à 8 Uger, og det synes at være særdeles uheldigt, og er ganske vist for Danmarks Forbindelse

med Island overmaade lidet ønskeligt. Som sagt, Spørgsmaalet vil formentlig nærmest finde sin Afgjørelse hos Justitsministeren, men Postforbindelsen med Island er i Virkeligheden et Spørgsmaal, som ogsaa vi Danke have stor Interesse i, og saa gjerne jeg vilde, at man skulde tage Hensyn til de paa Island fremkomne Ønsker om, at de uvejsomme indre Færdselsveie maatte kunne blive afløst af en nem og bekvem Dampskibsforbundelse rundt om hele Den, vilde jeg anse det for meget beklageligt, hvis denne Opgave skulde blive løst paa den Maade, at den langt vigtigere Forbindelse til og fra Den med Europa derved blev forsinket og led Skade. — Jeg ønskede endnu at sige et Par Ord med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 16, vedrørende de topografiske Undersøgelser i Grønland. Den erede Udsøger har allerede fremhævet, at der i det Forslag, som var kommet til os fra Indenrigsministeren angaaende denne Sag, var begjært det omtalte Beløb af 5,000 Kr., ikke blot til den paatænkte Række af topografiske Undersøgelser i Julianehaab Distrikt, men tillige som en Forberedelse til en videregaaende Undersøgelse opad Grønlands Østkyst. Udvalget har, og deri har jeg været fuldkommen enig, anset det for rigtigt at begrænse den iaar givne Bevilling paa en saadan Maade, at man kun nævnte dens direkte Formaal og derimod holdt sine Hænder frie, hvad angik den videre Opgave, som havde været stillet med Hensyn til en Undersøgelse af Grønlands Østkyst. Istedetomindre forekommer det mig dog, at det, efter at dette Thema er blevet beryørt for os i Indenrigsministeriets Skrivelse og i den til os komne Beretning fra den saakaldte grønlandske Kommission af 11te December 1879, ikke vilde være rigtigt at lade denne Sag gaa igjennem Thinget, uden dog at have givet nogle Ord derom, eftersom det dog vistnok maa erkendes, at det Spørgsmaal, som her er reist, i og for sig er stort og betydningsfuldt, og derhos af en saadan Natur, at der ganske vist ikke blot er en Forpligtelse for Danmark at opfylde ved at paatage sig disse Undersøgelser, men tillige en Ære at vinde, som ikke tør stattes ringe. Vi leve i en Tidsalder, i hvilken geografiske Undersøgelser, selv om de ikke kunne siges at medføre umiddelbare praktiske Virkninger, paafjernes af den hele Verden, den videnskabelige som den almindelige Verden, som en Bedrift af stor Betydning, og den Ære og Hæder, som just nu omgiver Nordensfjelds Expedition, efterat den har udført en Rejse, om hvis almindelige Hovedtræk man dog i Forveien havde Kundskab, og om hvis praktiske Betydning for Søndelen der dog altid vil være stor Tvivl — den Hæder og Ære er et Regn paa, i hvor høi Grad vor Samtid veed at værdsætte alle de Bestræbelser, som udføres i denne Retning. At nu Danmark som det Land, der eier de grønlandske Kolonier, og som i en